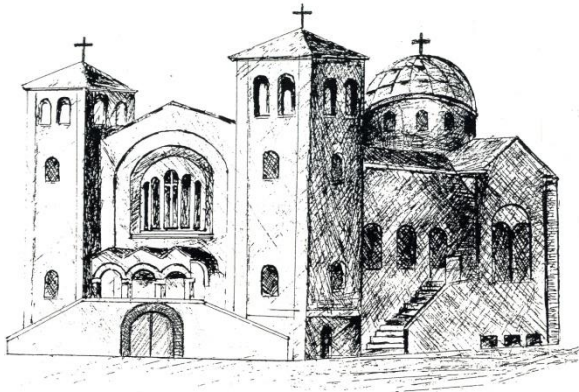

Ecumenical Patriarchate
Greek Orthodox Metropolis of New Jersey
ASCENSION

Greek Orthodox Church
FAIRVIEW - NEW JERSEY
Weekly Bulletin
Sunday, January 24, 2021
14th Sunday of Luke

Οικουμενικόν Πατριαρχεῖον
Ιερὰ Μητρόπολις Νέας Ιερσέης
Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία
ΘΕΙΑΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ
ΦΕΡΒΙΟΥ ΝΕΑΣ ΙΕΡΣΕΗΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

Rev. Christos L. Pappas, Protopresbyter

**Light a Candle & Say a Prayer at
Ascension Church, Fairview, NJ**

*"I am the light of the world;
he who follows me will not walk in darkness
but will have the light of life." (John 8:12)*

To light a candle, please click the link below
and after you select the candle(s)
that you would like us to light and before pressing the
"Place Order" button,
please submit the names of your loved ones,
those who are alive and/or those
who have departed this life.
Your candles will be lit at the next Liturgy or service.
Thank you and God bless!

<http://ascensionfairviewnj.square.site/>

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ

Κυριακή, 24 Ιανουαρίου, 2021

ΙΔ' Λουκά

8:30 π.μ. – 11:30 π.μ. Όρθρος, Θεία Λειτουργία

Δευτέρα, 25 Ιανουαρίου, 2021

Γρηγόριος ο Θεολόγος

9:00 π.μ. – 11:00 π.μ. Όρθρος, Θεία Λειτουργία

Τρίτη, 26 Ιανουαρίου, 2021

6:00 μ.μ. – Παράκληση

Τετάρτη, 27 Ιανουαρίου, 2021

Ανακομιδή Λειψάνου Ιωάννου Χρυσοστόμου

9:00 π.μ. – 11:00 π.μ. Όρθρος, Θεία Λειτουργία

Ελληνικό Σχολείο – Διαδικτυακή διδασκαλία

Πέμπτη, 28 Ιανουαρίου, 2021

Ώσιος Εφραίμ ο Σύρος

9:00 π.μ. – 11:00 π.μ. Όρθρος, Θεία Λειτουργία

Παρασκευή, 29 Ιανουαρίου, 2021

Ανακομιδή Λειψάνων Ιγνατίου του Θεοφόρου

9:00 π.μ. – 11:00 π.μ. Όρθρος, Θεία Λειτουργία

Ελληνικό Σχολείο – Διαδικτυακή διδασκαλία

Σάββατο, 30 Ιανουαρίου, 2021

Οι Τρεις Ιεράρχες

9:00 π.μ. – 11:00 π.μ. Όρθρος, Θεία Λειτουργία

Κυριακή, 31 Ιανουαρίου, 2021

ΙΕ' Λουκά

8:30 π.μ. – 11:30 π.μ. Όρθρος, Θεία Λειτουργία

2:00 μ.μ. Διαδικτυακό Πρόγραμμα Ελληνικού Σχολείου

(Γιορτή των Τριών Ιεραρχών/Ημέρα των Γραμμάτων)

SCHEDULE OF SERVICES

Sunday, January 24, 2021

14th Sunday of Luke

8:30 a.m. - 11:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Monday January 25, 2021

Gregory the Theologian

9:00 a.m. - 11:00 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Tuesday January 26, 2021

6:00 p.m. Paraklisis

Wednesday January 27, 2021

Translation of the Relic of John Chrysostom

9:00 a.m. - 11:00 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Greek School Virtual Teaching

Thursday January 28, 2021

Ephraim the Syrian

9:00 a.m. - 11:00 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Friday, January 29, 2021

Translation of the Relics of Ignatius the Godbearer

9:00 a.m. - 11:00 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Greek School Virtual Teaching

Saturday January 30, 2021

Three Hierarchs

9:00 a.m. - 11:00 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Sunday, January 31, 2021

15th Sunday of Luke – Sunday of Zacchaeus

8:30 a.m. - 11:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

2:00 p.m. Virtual Greek School Program

(Three Hierarchs/Greek Letters)

Prokeimenon. Mode Plagal 4.

Psalm 75.11,1

Make your vows to the Lord our God and perform them.

Verse: God is known in Judah; his name is great in Israel.

The reading is from St. Paul's First Letter to Timothy 1:15-17

Timothy, my son, the saying is sure and worthy of full acceptance, that Christ Jesus came into the world to save sinners. And I am the foremost of sinners; but I received mercy for this reason, that in me, as the foremost, Jesus Christ might display his perfect patience for an example to those who were to believe in him for eternal life. To the King of ages, immortal, invisible, the only God, be honor and glory to the ages of ages. Amen.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'.

ΨΑΛΜΟΙ 75.11,1

Εὐξασθε καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Στίχ. Γνωστὸς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός, ἐν τῷ Ἰσραὴλ μέγα τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Πρὸς Τιμόθεον α' 1:15-17 τὸ ἀνάγνωσμα

Τέκνον Τιμόθεε, πιστὸς ὁ λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος, ὅτι Χριστὸς Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν πρῶτός εἰμι ἐγώ· ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἠλεήθην, ἵνα ἐν ἐμοὶ πρῶτῳ ἐνδείξῃται Ἰησοῦς Χριστὸς τὴν πᾶσαν μακροθυμίαν, πρὸς ὑποτύπωσιν τῶν μελλόντων πιστεύειν ἐπ' αὐτῷ εἰς ζωὴν αἰώνιον. Τῷ δὲ βασιλεῖ τῶν αἰώνων, ἀφθάρτῳ, ἀοράτῳ, μόνῳ σοφῷ θεῷ, τιμὴ καὶ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

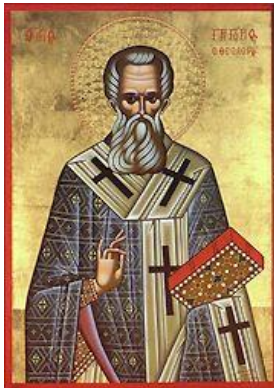
The Gospel According to Luke 18:35-43

At that time, as Jesus drew near to Jericho, a blind man was sitting by the roadside begging; and hearing a multitude going by, he inquired what this meant. They told him, "Jesus of Nazareth is passing by." And he cried, "Jesus, Son of David, have mercy on me!" And those who were in front rebuked him, telling him to be silent; but he cried out all the more, "Son of David, have mercy on me!" And Jesus stopped, and commanded him to be brought to him; and when he came near, he asked him, "What do you want me to do for you?" He said, "Lord, let me receive my sight." And Jesus said to him, "Receive your sight; your faith has made you well." And immediately he received his sight and followed him, glorifying God; and all the people, when they saw it, gave praise to God.

Ἐκ τοῦ Κατὰ Λουκᾶν 18:35-43 Εὐαγγελίου τὸ Ἀνάγνωσμα

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ ἐγγίξειν αὐτὸν εἰς Ἱεριχὼ τυφλὸς τις ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν προσαιτῶν· ἀκούσας δὲ ὄχλου διαπορευομένου ἐπυνθάνετο τί εἴη ταῦτα. ἀπήγγειλαν δὲ αὐτῷ ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται. καὶ ἐβόησε λέγων· Ἰησοῦ υἱὲ Δαυΐδ, ἐλέησόν με· καὶ οἱ προάγοντες ἐπετίμων αὐτῷ ἵνα σιωπήσῃ· αὐτὸς δὲ πολλῷ μᾶλλον ἔκραζεν· υἱὲ Δαυΐδ, ἐλέησόν με. σταθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀχθῆναι πρὸς αὐτόν. ἐγγίσαντος δὲ αὐτοῦ ἐπηρώτησεν αὐτὸν λέγων· τί σοι θέλεις ποιήσω; ὁ δὲ εἶπε· Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω. καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· ἀνάβλεψον· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε. καὶ παραχρῆμα ἀνέβλεψε, καὶ ἠκολούθει αὐτῷ δοξάζων τὸν Θεόν· καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἰδὼν ἔδωκεν αἶνον τῷ Θεῷ.

Gregory the Theologian

Our father among the [saints](#) **Gregory the Theologian**, also known as **Gregory of Nazianzus** (though that name more appropriately refers to his father) and **Gregory the Younger**, was a great father and teacher of the Church. His [feast day](#) is celebrated on [January 25](#) and that of the [translation](#) of his [relics](#) on [January 19](#). With Sts. [Basil the Great](#) and [John Chrysostom](#), he is numbered among the [Three Holy Hierarchs](#), whose feast day is celebrated on [January 30](#). St. Gregory is also known as one of the [Cappadocian Fathers](#).

Life

He was born in 329 in Arianzus, a village of the second district of Cappadocia, not far from Nazianzus. His father, who later became [Bishop](#) of Nazianzus, was named [Gregory](#) (commemorated [Jan. 1](#)), and his mother was

named [Nonna](#) ([Aug. 5](#)); both are among the saints, and so are his brother Caesarius ([Mar. 9](#)) and his sister [Gorgonia](#) ([Feb. 23](#)).

At first he studied in [Caesarea](#) of Palestine, then in Alexandria, and finally in Athens. As he was sailing from Alexandria to Athens, a violent sea storm put in peril not only his life but also his salvation, since he had not yet been [baptized](#). With tears and fervor he besought God to spare him, vowing to dedicate his whole self to Him, and the tempest gave way to calm. At Athens St. Gregory was later joined by St. [Basil the Great](#), whom he already knew, but now their acquaintanceship grew into a lifelong brotherly love. Another fellow student of theirs in Athens was the young Prince Julian, who later as emperor was called the [Apostate](#) because he denied Christ and did all in his power to restore paganism. Even in Athens, before Julian had thrown off the mask of piety, St. Gregory saw what an unsettled mind he had, and said, "What an evil the Roman State is nourishing" (Orat. V, 24, PG 35:693).

After their studies at Athens, Gregory became Basil's fellow [ascetic](#), living the monastic life together with him for a time in the [hermitages](#) of Pontus. His father [ordained](#) him [presbyter](#) of the Church of Nazianzus, and St. Basil consecrated him Bishop of Sasima (or Zansima), which was in the [archdiocese](#) of Caesarea. This consecration was a

source of great sorrow to Gregory and a cause of misunderstanding between him and Basil, but his love for Basil remained unchanged, as can be plainly seen from his *Funeral Oration on Saint Basil* (Orat. XLIII).

About the year 379, St. Gregory came to the assistance of the [Church of Constantinople](#), which had already been troubled for forty years by the [Arians](#); by his supremely wise words and many labors he freed it from the corruption of [heresy](#). He was elected archbishop of that city by the [Second Ecumenical Council](#), which assembled there in 381, and condemned [Macedonius](#), Archbishop of Constantinople, as an enemy of the [Holy Spirit](#). When St. Gregory came to Constantinople, the Arians had taken all the churches, and he was forced to serve in a house chapel dedicated to St. Anastasia the [Martyr](#). From there he began to preach his famous five [sermons](#) on the [Trinity](#), called the *Triadica*. When he left Constantinople two years later, the Arians did not have one church left to them in the city. St. Meletius of Antioch (see [Feb. 12](#)), who was presiding over the Second Ecumenical Council, died in the course of it, and St. Gregory was chosen in his stead; there he distinguished himself in his expositions of dogmatic theology.

Having governed the Church until 382, he delivered his farewell speech—the *Syntacterion*, in which he demonstrated the Divinity of the Son—before 150 bishops and the Emperor [Theodosius the Great](#). Also in this speech he requested, and received from all, permission to retire from the See of Constantinople. He returned to Nazianzus, where he lived to the end of his life. He reposed in the Lord in 391, having lived some sixty-two years.

His extant writings, both prose and poems in every type of meter, demonstrate his lofty eloquence and his wondrous breadth of learning. In the beauty of his writings, he is considered to have surpassed the Greek writers of antiquity, and because of his God-inspired theological thought, he received the surname "Theologian." Although he is sometimes called Gregory of Nazianzus, this title belongs properly to his father; he himself is known by the Church only as Gregory the Theologian. He is especially called "Trinitarian [Theologian](#)," since in virtually every homily he refers to the Trinity and the one [essence](#) and nature of the [Godhead](#). Hence, Alexius Anthorus dedicated the following verses to him:

Like an unwandering star beaming with splendour,
Thou bringest us by mystic teachings, O Father,
To the Trinity's sunlike illumination,
O mouth breathing with fire, Gregory most mighty.

Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος

Ο μέγας αυτός [Άγιος Γρηγόριος](#) ο Τριαδικός Θεολόγος και ιεράρχης γεννήθηκε στη Αριανζώ το 329 μ.Χ., ένα μικρό χωριό της Καππαδοκίας, κοντά στη κωμόπολη Ναζιανζώ, εξ ου αναφέρεται και ως Ναζιανζηνός.

Οι γονείς του ήταν ευγενείς και δίκαιοι, Γρηγόριος και Νόννα ονόματι, σεβόμενοι εξ αγνοίας τα είδωλα. Αφ'ότου δε εγέννησαν τον Γρηγόριο, ανεγεννήθησαν και αυτοί και εβαπτίσθησαν Χριστιανοί. Ο πατέρας του μάλιστα έγινε αρχιερέυς της Ναζιανζού. Έτσι, ο νεαρός Γρηγόριος ανατρέφεται, μέσα σε χριστιανικό περιβάλλον. Από την παιδική του ηλικία φανέρωσε τα σπάνια χαρίσματα του. Αγάπησε με πάθος τα γράμματα και λόγω της καλής οικονομικής κατάστασης των γονιών του μπόρεσε και σπούδασε στα καλύτερα σχολεία της εποχής του.

Κατά τη διάρκεια των σπουδών του στην Αθήνα γνώρισε το Μέγα Βασίλειο και στην Αλεξάνδρεια συνάντησε για πρώτη φορά το Μέγα Αθανάσιο και το Μέγα Αντώνιο. Το 365 μ.Χ., ο Βασίλειος έφυγε από την Αθήνα, αλλά ο Γρηγόριος έμεινε και δίδασκε ρητορική για ένα χρόνο. Μετά άφησε κι αυτός την Αθήνα και επέστρεψε στη Ναζιανζώ. Όταν επέστρεψε, βαπτίστηκε χριστιανός από τον πατέρα του και έγραψε για το μυστήριο του βαπτίσματος. Ο Γρηγόριος συνιστά το νηπιοβαπτισμό και διδάσκει στους νέους της Ναζιανζού τη χριστιανική διδασκαλία. Ο πόθος του ήταν να ασκητέψει στον Πόντο κοντά στο φίλο του Βασίλειο, όπου και πήγε. Εκεί με το Βασίλειο έγραψε πολλά συγγράμματα.

Περί τα τέλη του 360 μ.Χ., μετά από παράκληση του πατέρα του αφήνει την έρημο του Πόντου και πηγαίνει στην πατρίδα του. Εκεί κατατάσσεται στις τάξεις του κλήρου, αλλά και πάλι φεύγει στην έρημο με σκοπό να προσευχηθεί, να δυναμώσει πνευματικά και να μπορέσει να φέρει σε πέρας το δύσκολο έργο του

κληρικού. Ωριμος πλέον επιστρέφει και υπηρετεί το λαό ως ιερέας βοηθώντας τους φτωχούς και τους αρρώστους. Την περίοδο αυτή ο Ιουλιανός ο Παραβάτης κήρυξε σφοδρό διωγμό εναντίον των χριστιανών. Εναντίον του Ιουλιανού αντέδρασαν οι δύο αγωνιστές της εποχής, ο Βασίλειος και ο Γρηγόριος. Οι λόγοι του Γρηγορίου χτυπούν σκληρά τον παραβάτη και χριστιανομάχο αυτοκράτορα, αλλά το αίμα των χριστιανών χύνεται αλύπητα.

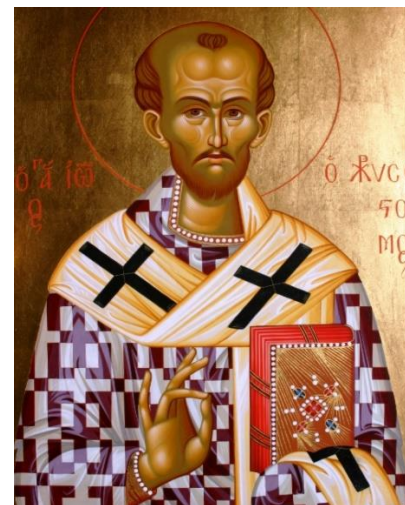
Όταν πέθανε ο Ιουλιανός και σταμάτησε ο διωγμός, ο Γρηγόριος εργάζεται δίπλα στον πατέρα του και τον βοηθά με ζήλο στο κοινωνικό του έργο. Έτσι, η φήμη του Γρηγορίου απλώθηκε σε όλο το χριστιανικό κόσμο. Όταν πέθανε ο πατέρας του, φεύγει πάλι ο Γρηγόριος και πηγαίνει στο μοναστήρι της Αγίας Θέκλας με μοναδικό έργο την προσευχή και τη συγγραφή. Όταν κινδύνευε η Κωνσταντινούπολη από τις αιρέσεις, κάλεσαν το Γρηγόριο να πάει εκεί και να βοηθήσει την εκκλησία. Δεν μπορούσε ν' αρνηθεί μπροστά στον κίνδυνο της ορθόδοξης πίστης. Πήγε εκεί και με τους πύρινους λόγους του και τα επιχειρήματα του έφερε σε δύσκολη θέση τους αιρετικούς και μετά από σκληρό αγώνα ελευθερώθηκε η εκκλησία. Εκείνο που ανέδειξε το Γρηγόριο μεγάλο δάσκαλο και ποιμένα της εκκλησίας ήταν η υπεράσπιση της ορθοδοξίας, που πέραναγε δύσκολες μέρες, από τον κίνδυνο των Αρειανών.

Στην Κωνσταντινούπολη, μόνο ένας μικρός ναός είχε απομείνει στους ορθοδόξους, που τον ονόμαζαν συμβολικά Αγία Αναστασία, ελπίζοντας πως εκεί θα αναστηθεί ξανά η Ορθοδοξία. Σ' αυτόν το ναό ο Γρηγόριος εκφώνησε τους περίφημους πέντε λόγους για τη θεότητα του «Υιού και Λόγου του Θεού», με θαυμαστά αποτελέσματα. Η εκκλησία μας με βάση τα υψηλά θεολογικά του κηρύγματα και συγγράμματα τον τίμησε με τον τίτλο του Θεολόγου. Σε λίγο στέφθηκε αυτοκράτορας ο Μέγας Θεοδόσιος καθιερώνοντας με διάταγμα την ορθοδοξία. Τότε αναδείχτηκε ο Γρηγόριος, Αρχιεπίσκοπος

Κωνσταντινουπόλεως και Πρόεδρος της Β' Οικουμενικής Συνόδου. Από αυτή τη θέση, το 381μ.Χ., μαζί με άλλους άρχοντες της εκκλησίας στερέωσαν την πίστη και την ορθοδοξία συμπληρώνοντας το Σύμβολο της Πίστεως που άρχισε η Α' Οικουμενική Σύνοδος. Όμως η κακία και ο φθόνος δεν άφησαν για πολύ καιρό το Γρηγόριο στον πατριαρχικό θρόνο, επειδή μερικοί επίσκοποι από φθόνο αντέδρασαν στην εκλογή του. Η ευαίσθητη ψυχή του δεν το ανέχθηκε αυτό και για να εξασφαλίσει όμως την ειρήνη της εκκλησίας, με μια ηρωική πράξη, παραιτήθηκε από τον αρχιεπισκοπικό θρόνο και την προεδρία της συνόδου και επέστρεψε στον τόπο του, τη Ναζιανζό και πρόσφερε τις υπηρεσίες του από το βαθμό του επισκόπου περνώντας την υπόλοιπη ζωή του με προσευχή, διάβασμα και συγγραφή βιβλίων.

Ένα πρωινό, στις 25 Ιανουαρίου το 391 μ.Χ., άφησε τα γήινα, για να πάει αιώνια κοντά στον αγαπημένο του Κύριο. Η αγία κára του βρίσκεται στην Ιερά Μονή Βατοπεδίου στο Άγιον Όρος. Ο Γρηγόριος διακρίθηκε για τον αγνό του χαρακτήρα και τις πολλές αρετές καθώς και για το τεράστιο συγγραφικό του έργο, που περιλαμβάνει λόγους, επιστολές και ποιήματα. Η Εκκλησία μας τον κατέταξε ανάμεσα στους αγίους της και τον τιμά ξεχωριστά στις 25 Ιανουαρίου καθώς και στις 30 του ίδιου μήνα, γιορτή των Τριών Ιεραρχών.

Ανακομιδή Λειψάνου Ιωάννου Χρυσοστόμου

Ο Ιερός Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, επειδή δεν έκανε διακρίσεις ανάμεσα στα πρόσωπα στην απόδοση του δικαίου και έλεγχε και την ίδια την βασίλισσα Ευδοξία για τις παρανομίες και τις αδικίες της, εξορίστηκε δύο φορές, αλλά και πάλι ανακλήθηκε από την εξορία. Εξορίστηκε όμως και πάλι για τρίτη φορά.

Η έκπτωση του ιερού Χρυσοστόμου από τον Πατριαρχικό θρόνο προκάλεσε σχίσμα μέσα στην Εκκλησία.

Οπαδοί του, που καλούνταν «Ιωαννίτες», δεν αναγνώριζαν τον διάδοχό του, παρά τις επίμονες συστάσεις να υπακούσουν στους νέους εκκλησιαστικούς άρχοντες και να διαφυλάξουν την ενότητα της Εκκλησίας.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος οδηγήθηκε στην Κουκουσό και από εκεί στην Αραβισσό και έπειτα, στις 10 Ιουνίου του έτους

404 μ.Χ., στην Πιτιούντα του Πόντου. Η πορεία του μέχρι εκεί, ήταν όχι μόνο περιπετειώδης, αλλά κυριολεκτικά μαρτυρική, γεμάτη από κακουχίες και δεινοπαθήματα.

Εκεί λοιπόν, στην Πιτιούντα, ο ένσαρκος Άγγελος κλήθηκε από τον πάντων Δεσπότη στις αιώνιες σκηνές, το έτος 407 μ.Χ., ενώ το άγιο σκήνωμά του ενταφιάστηκε στα Κόμανα του Πόντου μαζί με τα άγια λείψανα των Αγίων Μαρτύρων Βασιλίσκου και Λουκιανού, καθώς είχε αποκαλυφθεί σε αυτόν από αυτούς τους ίδιους διά νυκτερινής οπτασίας, όταν ακόμη ζούσε.

Το σχίσμα των «Ιωαννιτών» αποκαταστάθηκε με την ανακομιδή των ιερών λειψάνων του Αγίου στην Κωνσταντινούπολη, το έτος 438 μ.Χ., επί Πατριάρχου Πρόκλου.

Η μεταφορά των ιερών λειψάνων από τα Κόμανα συνοδεύτηκε από μια επιστολή – διαταγή του αυτοκράτορα Θεοδοσίου Β΄, υιού του Αρκαδίου και της Ευδοξίας, η οποία έγραφε: «Επιστολή Βασιλέως Θεοδοσίου προς τον Οικουμενικό Πατριάρχη, Διδάσκαλο και Πνευματικό Πατέρα Ιωάννη τον Χρυσόστομο.

Επειδή, Πάτερ τίμιε, θεωρήσαμε το σώμα σου νεκρό, όπως συμβαίνει με τα άλλα, θελήσαμε απλώς να το πάρουμε και να το μεταφέρουμε προς εμάς. Γι' αυτό και δικαίως αστοχήσαμε στον πόθο μας.

Αλλά συ τουλάχιστον, Πάτερ τιμιότατε, που δίδαξες σε όλους την μετάνοια, συγχώρησέ μας που σε παρακαλούμε και σαν παιδιά που αγαπάμε τους πατέρες μας επίδωσέ μας τον εαυτό σου και εύφρανε με την παρουσία σου αυτούς που σε ποθούν».

Αυτή την επιστολή του αυτοκράτορα την πήγαν στον Άγιο και την τοποθέτησαν πάνω στην λάρνακά του.

Τότε ο Άγιος έδωσε τον εαυτό του στους απεσταλμένους του αυτοκράτορα και έτσι αυτοί μετέφεραν την λάρνακα που περιείχε το άγιο λείψανο στην Κωνσταντινούπολη, χωρίς να κοπιάσουν καθόλου.

Η υποδοχή των ιερών λειψάνων του Αγίου υπήρξε παλλαϊκή. Σύσσωμος λαός, κλήρος και μοναχοί, με επικεφαλής τον αυτοκράτορα, τους αυλικούς, τη σύγκλητο και όλους τους άρχοντες, υποδέχθηκαν και προσκύνησαν με σεβασμό τα λείψανά του.

Με πολύ ευλάβεια μετέφεραν αρχικά τη λάρνακα στο ναό του Αποστόλου Θωμά, στα Αμαντίου, έπειτα δε στο ναό της Αγίας Ειρήνης. Εκεί έβαλαν το άγιο λείψανο πάνω στο σύνθρονο και άπαντες εβόησαν: «Απόλαβε τον θρόνο σου, Άγιε».

Στη συνέχεια η λάρνακα τοποθετήθηκε σε αυτοκρατορική άμαξα και μεταφέρθηκε στο περιώνυμο ναό των Αγίων Αποστόλων.

Εκεί έβαλαν το άγιο λείψανο πάνω στην ιερή καθέδρα και έγινε το θαύμα: ο Άγιος επεφώνησε προς τον λαό το «Ειρήνη πάσι». Έπειτα το εναπέθεσαν μέσα στο Άγιο Βήμα, κάτω από την Αγία Τράπεζα.

Η Σύναξη του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου ετελείτο στο πάνσεπτο ναό των Αγίων Αποστόλων.

Ιερά λείψανα του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου αφιέρωσε διά χρυσοβούλλου στη Μονή Μεγίστης Λαύρας του Αγίου Όρους ο αυτοκράτορας Ιωάννης Τσιμισκής (969-976 μ.Χ.) και τεμάχιο της αριστεράς χειρός ο Ανδρόνικος ο Παλαιολόγος (1282-1328), διά χρυσοβούλλου, τον Ιούλιο του έτους 1284, στη Μονή Φιλοθέου του Αγίου Όρους.

Επίσης, τμήματα του ιερού λειψάνου φυλάσσονται στις μονές Βατοπαιδίου, Ιβήρων, Αγίου Διονυσίου και Δοχειαρίου.

January 27 – Translation of the Relics of John Chrysostom

Translation^[1] of the Relics of John Chrysostom (347–407). As everybody except one of my sources knows, “Chrysostom” is Greek for “Golden Mouth” (NOT “golden tongue” for crying out loud, which would be “Chrysoglott,” which might suffice for a movie villain in a 1950’s “B” horror flick.) John was of course given that sobriquet due to his skills as an orator. He served as Archbishop of Constantinople, had various and sundry fights with various and sundry Arians (including and especially the extremely unpleasant Empress Eudoxia), and compiled the liturgy which bears his name. So. Our story begins 30 years after the great man’s death. His disciple and successor Proclus (“for Clus”) finally got around to preaching a sermon praising John, saying (somewhat paradoxically) that it would take somebody as

great a preacher as John was to worthily praise John. He was sure as heck determined to give it a try, however, and after about half an hour of this his hearers got impatient, and demanded that if John was so marvelous, what was he doing buried in some hick town, and not the capital? It would be impolitic to suggest they were just trying to get Proclus to cut it short, so we are not even going to entertain that notion. They got permission from the emperor (Eudoxia’s son, which matters as you will see) to move the saint’s relics from the boonies to the big city. The boonyites, it must be said, were unhappy about this, but as they were only boonyites, that didn’t matter.

Strangely, though, when the workers went to lift the relics from the grave, they found them immovable. They fired off a quick Tweet to the emperor (@Theodosius #ImmovableRelics #Stymied), who sent a letter by return Chariot Express apologizing to John for the imposition, and when the letter was placed on the relics, they became as light as a light thing that is easily lifted. They were carried back to Constantinople, and after a miracle or three, and an impassioned prayer by the emperor to not hold his mother’s sins against him (which stopped an ongoing earthquake at her tomb, possibly caused by her rotation), the relics were interred at the cathedral.

St. Ephraim the Syrian

"Ephraim was born in Syria of poor parents during the reign of Emperor Constantine the Great. He spent his young life rather tempestuously; but all at once a change took place in his soul and he began to burn with love for the Lord Jesus. Ephraim was a disciple of St. James Nisibis (January 13). From the enormous Grace of God, wisdom flowed from his tongue as a brook of honey and ceaseless tears flowed from his eyes. Industrious as a bee, Ephraim continually either wrote books or orally taught the monks in the monastery and the people in the town of Edessa or he dedicated himself to prayer and contemplation. Numerous are his books and beautiful are his prayers. The most famous is his prayer recited during the Honorable Fast Season which reads:

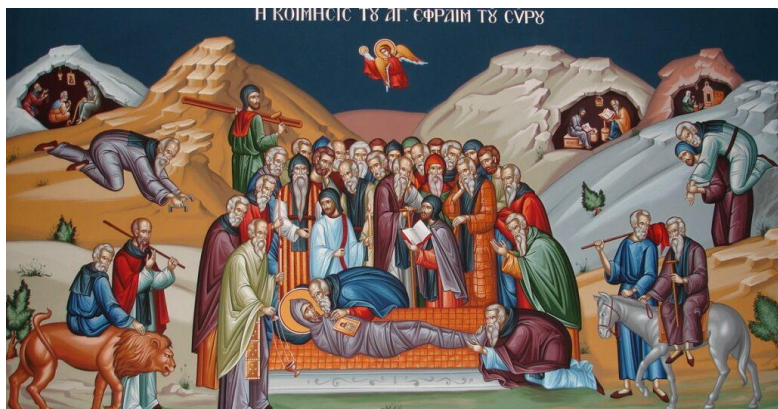
Lord and Master of my life, give me not a spirit of sloth, vain curiosity, lust for power and idle talk. But give to me, your servant, a spirit of soberness, humility, patience and love. O Lord and King, grant me to see my own faults and not to condemn my brother: for blessed are you to the ages of ages. Amen.

When they wanted to appoint him a bishop by force, he pretended to be insane and began to race through the city of Edessa dragging his garment behind him. Seeing this, the

people left him in peace. Ephraim was a contemporary and friend of St. Basil the Great. Saint Ephraim is considered mainly to be the Apostle of Repentance. Even today his works soften many hearts hardened by sin and return them to Christ. He died in extreme old age in the year 378 A.D.

Όσιος Εφραίμ ο Σύρος (28 Ιανουαρίου)

Ο Όσιος Εφραίμ «ο θαυμάσιος» κατά τον Συμεών τον Μεταφραστή γεννήθηκε από φτωχούς γονείς στην πόλη Νίσιβη της Μεσοποταμίας, περί το 306. Οι πρόγονοί του ομολόγησαν τον Χριστό κατά τον διωγμό του Διοκλητιανού, γι' αυτό γράφει ότι «μαρτύρων συγγενής ειμί». Την οικογενειακή αυτή παρακαταθήκη αγάπης προς τον Χριστό συνεχίζει ο ίδιος. Κατά την παιδική ηλικία διδάχθηκε περί Χριστού από τους γονείς αλλά και από τον άγιο επίσκοπο Ιάκωβο, τον μεγάλο Ιεράρχη της Νίσιβης. Γρήγορα εγκατέλειψε τον κόσμο και αναχώρησε στα όρη με τους αναχωρητές, όπου έγινε μαθητής του. Αυτός τον δίδαξε την αγάπη για την αρετή και την αδιάλειπτη μελέτη του λόγου του Θεού. Γίνεται δοχείο δωρεών του αγίου Πνεύματος μετά από τους πνευματικούς αγώνες και την προκοπή του στην καθαρότητα και τον αγιασμό.

Στο τέλος της ζωής του, αναγνώριζε ότι δεν είχε πει κακό λόγο για κανένα, ούτε είχε αφήσει να ξεφύγει από το στόμα του μάταιη κουβέντα. Στερημένος της κοσμικής σοφίας γίνεται μέτοχος της θείας σοφίας και δέχεται από τον Θεό τη δωρεά του χαρίσματος της διδασκαλίας. Κατά την μαρτυρία του Μ. Βασιλείου ο όσιος Εφραίμ υπερείχε από όλους τους άνδρες της εποχής του. Αγωνιζόμενος την ημέρα κατά της πείνας και την νύχτα κατά του ύπνου, ενδύοντας τις πράξεις και τους λόγους του με την αγία ταπείνωση του Χριστού, έλαβε από τον Θεό το χάρισμα της κατανύξεως και των αδιάλειπτων δακρύων. Θρηνούσε αδιάκοπα τα αμαρτήματά του ή τα αμαρτήματα των άλλων και καμιά φορά, όταν αναλογιζόταν τα όσα θαυμαστά έκανε ο Θεός για μας τους ανθρώπους, τα δάκρυά του μεταβάλλονταν σε δάκρυα χαράς.

Κατά την πολιορκία της Νίσιβης από τους Πέρσες ο όσιος μετέχει στην υπεράσπιση της πόλης ενισχύοντας τον λαό. Όταν

αργότερα η πόλη έπεσε στα χέρια των επιδρομέων πήγε μαζί με πολλούς χριστιανούς στην Έδεσσα. Άρχισε να διδάσκει προφορικά και γραπτά την πίστη και την ευσέβεια, άνοιξε δε Διδασκαλείο, στο οποίο φοίτησαν πολλοί σπουδαίοι δάσκαλοι της Εκκλησίας των Σύρων.

Ύστερα από μερικά χρόνια στην Έδεσσα, ο άγιος Εφραίμ επέστρεψε ξανά στην έρημο. Είχε ακούσει να επαινούν τις αρετές του Μεγάλου Βασιλείου, και ο Θεός του αποκάλυψε σε όραμα ότι ο επίσκοπος Καισαρείας έμοιαζε με πύρινη στήλη που ένωνε τη γη με τον ουρανό. Χωρίς αργοπορία ξεκίνησε για την Καππαδοκία. Έφθασε στην Καισαρεία την ημέρα των Θεοφανείων και μπήκε στο ναό τη στιγμή που τελούνταν η θεία Λειτουργία. Μολονότι δεν καταλάβαινε ελληνικά, ένιωσε θαυμασμό βλέποντας τον μεγάλο ιεράρχη να κηρύττει, γιατί έβλεπε ένα λευκό περιστέρι καθισμένο στον δεξιό ώμο του, να του ψιθυρίζει στο αυτί θεϊκά λόγια. Το ίδιο αυτό περιστέρι αποκάλυψε στον Μέγα Βασίλειο την παρουσία ανάμεσα στο πλήθος του ταπεινού Σύρου ασκητή. Έστειλε να τον βρουν, συνομίλησε λίγο μαζί του στο βάθος του ιερού και απαντώντας στο αίτημά του, ο Θεός παραχώρησε να αρχίσει ξαφνικά ο Εφραίμ να μιλά ελληνικά, σαν να ήταν η μητρική του γλώσσα. Κατόπιν ο Βασίλειος τον χειροτόνησε διάκονο και τον άφησε να

επιστρέψει στην πατρίδα του. Από ταπείνωση αρνιόταν πάντα να ανέλθει στον βαθμό του πρεσβυτέρου.

Όταν δεν ήταν απασχολημένος με τη διδασκαλία για την στερέωση της πίστεως έναντι των ειδωλολατρών και των αιρετικών, έθετε τον εαυτό του ταπεινά στην υπηρεσία όλων, ως αληθινός διάκονος, μιμούμενος τον Χριστό, ο οποίος έγινε «δούλος» μας. Τους αγώνες του υπέρ της αληθείας μαρτυρεί η σταθερότητα των Εδεσσηνών στην Ορθοδοξία και μετά το θάνατό του.

Όταν το 372 έγινε μεγάλος λιμός στην πόλη της Έδεσσας οργάνωσε την κοινωνική περίθαλψη της πόλης. Όταν πέρασε ο δύσκολος χρόνος του λιμού αποσύρθηκε στο κελλί του και παρέδωσε την ψυχή του στον Θεό στις 9 Ιουνίου του 373, σε ηλικία εξήντα επτά ετών. Επειδή αισθάνθηκε ότι πλησιάζει το τέλος της ζωής του συγκέντρωσε τους μαθητές του και πολλούς κατοίκους της Έδεσσας για να τους ανακοινώσει τις τελευταίες παρακαταθήκες του, που σώζονται στη Διαθήκη του. Παρακαλεί όλους όσους τον αγαπούν να μην τον τιμήσουν με λαμπρή κηδεία, αλλά να βάλουν το σώμα του στην τάφρο την προορισμένη για τους ξένους και να του προσφέρουν, αντί για λουλούδια και αρώματα, το στήριγμα των προσευχών τους.

Ανακομιδή των λειψάνων του Αγίου Ιγνατίου του Θεοφόρου (29 Ιανουαρίου)

Η Εκκλησία μας σήμερα εορτάζει την ανακομιδή των λειψάνων του αγίου Ιγνατίου του Θεοφόρου, δεύτερου επισκόπου Αντιοχείας και μαθητή του Ευαγγελιστή Ιωάννη. Επίσης, σήμερα τιμούμε τη μνήμη των μαρτύρων των εν Σαμοσάτοις τελειωθέντων Φιλοθέου, Υπερεχίου, Αβίβου, Ιουλιανού, Ρωμανού, Ιακώβου και Παρηγορίου.

Ο Ιγνάτιος μαρτύρησε στη Ρώμη στις αρχές του 2^{ου} αιώνα μ.Χ. Τα ιερά λείψανά του, ό,τι δηλαδή απέμεινε από τα δόντια των θηρίων στα οποία είχε ριχτεί, συνέλεξαν ευλαβείς Χριστιανοί και τα μετέφεραν στην Αντιόχεια ως ευλογία για τους πιστούς, που είχαν στερηθεί τον ποιμένα τους. Η εορτή αυτή είναι παλαιοτάτη, όπως προκύπτει από σχετικό αφιέρωμα του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου.

Ο Άγιος Ιγνάτιος αναδείχθηκε τεκμήριο υπέρβασης σε πράξη της θεωρίας. Χαρακτηρίζεται «Θεολόγων η ακρότητα». «Ένθα

πάνσοφε, εκ του κόσμου μεν έδυσ, εις Θεόν δε εξανέτειλας τω φέγγει, κατεστεμμένος της χάριτος».

Η τιμή με την οποία η Ορθόδοξη Εκκλησία περιβάλλει τα ιερά λείψανα δεν είναι άσχετη προς την περί αναστάσεως και αιωνίου ζωής διδασκαλία της, αφού και αυτή η Ζ΄ Οικουμενική Σύνοδος, βασιζόμενη σε λόγους του Αγίου Ιωάννου του Δαμασκηνού, διακήρυξε ότι η ίδια τιμή που αποδίδεται στην Αγία Γραφή, πρέπει να αποδίδεται στον Τίμιο Σταυρό, τα ιερά λείψανα και τις Άγιες Εικόνες. Ο λόγος είναι προφανής και σχετίζεται με την αλήθεια ότι ο Χριστός προσέλαβε την ύλη, την εξαγίασε και την αφθαρτοποίησε. Τα ιερά λείψανα, οι εικόνες και ακόμη τα ενδύματα, τα υποδήματα ή άλλα αντικείμενα των Αγίων δεν είναι φορείς μαγικών ενεργειών, αλλά μετέχουν της χάριτος, με την οποία ο Θεός χαριτώνει αυτούς που τον αγαπούν και ευαρεστούν με τα έργα τους.

Εκείνο που χρειάζεται από μέρους μας είναι προσοχή, σύνεση και διάκριση στην ορθή αξιολόγηση και μεταχείριση αυτών των ιερών κειμηλίων, σύμφωνα με τη διδασκαλία της Εκκλησίας και τις οδηγίες των επισκόπων μας.

Ας τον παρακαλέσουμε το Θεοφόρο Μάρτυρα Ιγνάτιο, επίσκοπο της τότε λαμπρής πόλεως Αντιοχείας της Συρίας: «νυν δε των θείων λειψάνων σου, εν τη επανόδω φαιδράς τας ακτίνας επί γης απ' εσπέρας εφήπλωσας, διό πρέσβευε εκ φθοράς και κινδύνων λυτρωθήναι, τους εν πίστει εκτελούντας την αεισέβαστον μνήμην σου».

Translation of the relics of the Hieromartyr Ignatius, the Godbearer and Bishop of Antioch **Commemorated on [January 29](#)**

The Transfer of the Relics of the Hieromartyr Ignatius the God-Bearer: (See December 20). After the holy hieromartyr Ignatius was thrown to the lions in the year 107 on the orders of the emperor Trajan, Christians gathered up his bones and preserved them at Rome.

Later, in the year 108, the saint's relics were collected and buried outside the gate of Daphne at Antioch. A second transfer, to the city of Antioch itself, took place in the year 438. After the capture of Antioch by the Persians, the relics of the Hieromartyr Ignatius were returned to Rome and placed into the church of the holy Hieromartyr Clement in the year 540 (in 637, according to other sources).

Saint Ignatius introduced antiphonal singing into Church services. He has left us seven archpastoral epistles in which he provided instructions on faith, love and good works. He also urged his flock to preserve the unity of the faith and to beware of heretics. He encouraged people to honor and obey their bishops, "We should regard the bishop as we would the Lord Himself." (To the Ephesians 6)

In his Letter to Polycarp, Saint Ignatius writes: "Listen to the bishop, if you want God to listen to you... let your baptism be your shield, your faith a helmet, your charity a spear, your patience, like full armor." (Compare Eph. 6:14-17 and the Wisdom of Solomon 5:17-20. Also THE LADDER 4:2)

Οι Τρεις Ιεράρχες: Η ζωή και το έργο τους

Κάθε χρόνο, στις 30 Ιανουαρίου, η Χριστιανική Εκκλησία τιμά από κοινού τους τρεις Μεγάλους Πατέρες και Οικουμενικούς Δασκάλους, τον Μέγα Βασίλειο, τον Γρηγόριο τον Θεολόγο και τον Ιωάννη τον Χρυσόστομο. Στην Ελλάδα τιμώνται ως προστάτες της εκπαίδευσης και των γραμμάτων.

Η γιορτή των Τριών Ιεραρχών εισήχθη στην εκκλησία στα μέσα του 11ο αιώνα από τον λόγιο και μητροπολίτη Ευχαΐτων Ιωάννη Μαυρόποδα, επί αυτοκράτορος Κωνσταντίνου Θ' του Μονομάχου. Σκοπός του Μαυρόποδα ήταν να παρουσιάσει τις τρεις εξέχουσες αυτές προσωπικότητες της Χριστιανοσύνης ως τους κατ' εξοχήν υπερμάχους του τριαδικού δόγματος και να δώσει τέλος στον φατριασμό που σοβούσε στο σώμα της εκκλησίας για το ποιος από τους τρεις ιεράρχες είναι ο σπουδαιότερος.

Είναι χαρακτηριστικό ότι την εποχή εκείνη μεγάλος αριθμός ιερωμένων και πιστών είχαν χωριστεί σε τρεις ομάδες: τους Ιωαννίτες, τους Γρηγορίτες και τους Βασιλείτες.

Η εορτή των Τριών Ιεραρχών, εκτός από τον εκκλησιαστικό χαρακτήρα, έχει και εκπαιδευτικό στα καθ' ημάς.

Θεωρείται ως η εορτή των ελληνικών γραμμάτων, καθόσον οι Τρεις Ιεράρχες συνετέλεσαν στην ανάπτυξη της χριστιανικής διδασκαλίας, σε συνδυασμό με την ανάπτυξη των αρχαίων ελληνικών γραμμάτων.

Ο εκπαιδευτικός χαρακτήρας της εορτής των Τριών Ιεραρχών καθιερώθηκε στις 9 Αυγούστου του 1841 από το ακαδημαϊκό συμβούλιο του Οθωνείου Πανεπιστημίου (νυν Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών) και πρωτογιορτάστηκε στις 30 Ιανουαρίου του 1842. Τα επόμενα χρόνια, ο εορτασμός επεκτάθηκε σ' όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης.

Ποίοι ήταν όμως οι τρεις Ιεράρχες και γιατί τους τιμούμε;

Με τον όρο Τρεις Ιεράρχες, αναφερόμαστε συνοπτικά στους τρεις επιφανείς Αγίους και θεολόγους, Βασίλειο τον Μέγα, Ιωάννη τον Χρυσόστομο και Γρηγόριο τον Ναζιανζηνό.

Για τη σοφία τους και τη χριστιανική τους ζωή, η Ορθόδοξη Εκκλησία τους ονόμασε αγίους και γιορτάζουν ο καθένας ξεχωριστά. Αλλά επειδή δημιουργήθηκε μια διαφωνία μεταξύ των χριστιανών για το ποιος από τους τρεις πρόσφερε τα

περισσότερα, αποφασίστηκε και καθιερώθηκε από τα τέλη του 4ου αιώνα να υπάρχει και για τους τρεις μια κοινή γιορτή στις 30 Ιανουαρίου κάθε έτους.

Βασίλειος ο Μέγας

Ο Άγιος Βασίλειος ή Βασίλειος Καισαρείας, υπήρξε επίσκοπος Καισαρείας και θεωρείται Πατέρας της Εκκλησίας και ένας εκ των μεγαλύτερων θεολόγων της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Η συμβολή του στην χριστιανική θεολογία θεωρείται κεφαλαιώδης ενώ σ' αυτόν αποδίδεται και η «θεία λειτουργία του Μεγάλου Βασιλείου». Ο Μέγας Βασίλειος σπούδασε στην Αθήνα και θεωρούσε πολύ σημαντική τη μελέτη των κλασικών συγγραφέων και της ελληνικής φιλοσοφίας, φυσικά υπό το χριστιανικό πρίσμα. Η συμβολή του στην ανάπτυξη των γραμμάτων και της φιλανθρωπίας τον κατέστησαν μια από τις μεγαλύτερες μορφές της Χριστιανικής παράδοσης.

Ιωάννης ο Χρυσόστομος

Θεωρείται πως η γλώσσα του «έσταζε μέλι» καθώς υπήρξε ο πιο χαρισματικός ρήτορας της εποχής του. Διετέλεσε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως και αφιέρωσε τη ζωή του στην ανάπτυξη της φιλανθρωπίας. Μάλιστα τα ημερήσια συσσίτια που οργάνωσε έτρεφαν 7.000 ανθρώπους!

Στον τομέα της φιλοσοφίας, μπορεί να απέρριπτε τις θεωρίες των αρχαίων Ελλήνων περί Θεού ωστόσο δεν δίστασε να

χρησιμοποιήσει τις εργαλειακές μεθόδους της φιλοσοφίας τους προκειμένου να αναπτύξει μια συστηματική θεολογία.

Στη ζωή του υπήρξε υπόδειγμα ασκητή ενώ δεν παρέλειπε να καταδικάζει εκείνους τους ιερείς που πλούτιζαν από την ιδιότητά τους. Ήταν τέτοια η σκληρή κριτική που ασκούσε στους Αυτοκράτορες, που τελικά η αυλή τον κυνήγησε και τον εξόρισε. Όμως η φήμη του τον ξεπέρασε αφού θεωρείται Άγιος από όλες σχεδόν τις χριστιανικές ομολογίες.

Γρηγόριος ο Ναζιανζηνός

Γνωστός και με το προσωνύμιο «θεολόγος», ο Γρηγόριος υπήρξε Πατριάρχης Κωνσταντινούπολης τον 4ο αιώνα. Η επιρροή του στην Τριαδική θεολογία θεωρείται τόσο σημαντική που έγινε γνωστός ως «Τριαδικός Θεολόγος». Τα περισσότερα από τα έργα του επηρεάζουν τους σύγχρονους θεολόγους, ειδικά όσον αφορά τα τρία Πρόσωπα της Αγίας Τριάδας. Υπήρξε φίλος του Μεγάλου Βασιλείου καθώς και του αδελφού του Αγίου Γρηγορίου Νύσσης.

Ήταν σφοδρός οπαδός των γραμμάτων και επιθυμούσε να γεφυρώσει το χάσμα μεταξύ ελληνόφωνων και λατινόφωνων θεολόγων της εποχής του. Εκτός από εξαιρετικός θεολόγος όμως, υπήρξε και πολύ καλός ποιητής, αφού έγραψε αρκετά ποιήματα με θεολογικά και ηθικά θέματα.

Synaxis of the Ecumenical Teachers and Hierarchs: Basil the Great, Gregory the Theologian, and John Chrysostom

Commemorated on [January 30](#)

Synaxis of the Three Hierarchs: Basil the Great, Gregory the Theologian and John Chrysostom: During the eleventh century, disputes raged in Constantinople about which of the three hierarchs was the greatest. Some preferred Saint Basil (January 1), others honored Saint Gregory the Theologian (January 25), while a third group exalted Saint John Chrysostom (November 13). Dissension among Christians increased. Some called themselves Basilians, others referred to themselves as Gregorians, and others as Johnites. By the will of God, the three hierarchs appeared to Saint John the Bishop of Euchaita (June 14) in the year 1084, and said that they were equal before God. "There are no divisions among us, and no opposition to one another." They ordered that the disputes should stop, and that their common commemoration should be celebrated on a single day. Bishop John chose January 30 for their joint Feast, thus ending the controversy and restoring peace.

Ascension Greek Orthodox Church
101 Anderson Ave. Fairview New Jersey

201-945-6448, Fax 201-945-6463

email: info@ascensionfairview.org website

Visit our website: www.AscensionFairview.org

Like us on Facebook:

"Ascension Greek Orthodox Church"

Want to be added to our email list? Contact us:

info@ascensionfairview.org

THE WEEKLY BULLETIN

SUNDAY, January 24, 2021

14th Sunday of Luke

ΚΥΡΙΑΚΗ, 24 Ιανουαρίου, 2021

ΙΔ' Λουκά